

MINISTERIET FOR BØRN, LIGESTILLING,
INTEGRATION OG SOCIALE FORHOLD

Folketingets Socialudvalg

Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K

Dato: 28. maj 2014

Tlf. 33 92 93 00
Fax. 33 93 25 18
E-mail sm@sm.dk

Ansvarlig: najj
Sagsnr.2014 - 3662

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 30. april 2014 følger hermed ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forholds endelige svar på spørgsmål nr. 338 (SOU alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Socialudvalget.

Spørgsmål nr. 338:

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 28/4-14 fra Skanderborg Kommune vedrørende egen betaling for ledsagelse af personer med handicap, jf. SOU alm. del - bilag 199.

Svar:

Først og fremmest er jeg ikke enig i resuméet, som Skanderborg Kommune fremlægger. Jeg er uenig i fortolkningen af, at KL's administrative information *fjerner* mennesker med udviklingshæmnings muligheder for at kunne deltage i aktiviteter og ture med socialpædagogisk ledsagelse. KL har derimod klart og præcist meldt ud, at kommunerne er forpligtet til at yde en række tilbud efter serviceloven, og at disse ydelser er gratis for borgerne at modtage. Det gælder blandt andet socialpædagogisk ledsagelse efter § 85.

Jeg kan ikke imødekomme ønsket om at tage initiativ til at udarbejde en vejledning om muligheder for hel eller delvis brugerbetaling for kommunal socialpædagogisk ledsagelse. Det skyldes, at jeg er imod brugerbetaling på dette område.

Når jeg ikke går ind for brugerbetaling for socialpædagogisk støtte, herunder ledsagelse, så er det fordi kommunerne allerede er forpligtet til at levere disse indsats, som en del af deres kerneydelse uden at opkræve betaling herfor. Jeg er heller ikke enig i, at det er et argument for at gøre noget lovligt, at der historisk set har været en ulovlig praksis på området.

Derudover er det ikke lovteknisk muligt at indføre brugerbetaling gennem en ændring af vejledningen.

En indførelse af brugerbetaling for socialpædagogisk ledsagelse for målgruppen ville nemlig kræve en ny lovhjemmel i serviceloven. En vejledning er en forklaring om lovgivningens (love og bekendtgørelser) baggrund og hensigt og er en uddybning af, hvordan reglerne skal forstås. I en vejledning må derfor kun stå råd og anvisning om de gældende regler.

Med vedtagelse af serviceloven i 1998 blev der gjort op med det traditionelle institutionsbegreb. Bolig og ydelser blev adskilt, og som det nævnes i kommunens notat, betød det, at den enkelte borger individuelt skal tilbydes ydelser uafhængigt af boformen. Den udvikling kan jeg som socialminister kun være stolt af. Men jeg bliver samtidigt nødt til at understrege, at dette paradigmeskifte ikke står alene.

Den danske handicappolitik bygger på en række grundprincipper som eksempelvis kompensationsprincippet. Det er et princip, som tager udgangspunkt i, at behovet for kompensation kan være forskelligt fra menneske til menneske og fra handicap til handicap. Kompensationen kan ske ved, at kommunerne skal stille særlige ydelser til rådighed, som specielt imødekommer den enkeltes individuelle behov.

Afslutningsvis vil jeg også nævne, at jeg glæder mig til at se resultaterne af KL's undersøgelse af ferier, så vi alle kan få en fælles opdateret viden at drøfte videre på baggrund af.

Manu Sareen

/ Hanne Stig Andersen